

CORINTENI, O CARTE DE CORECTERE

Bună dimineața,
prieteni. I-am spus fratelui Neville că în dimineața aceasta sunt puțin răgușit, de aceea nu voi ține o predică, ci doar o lecție duminicală, după care îl vom lăsa pe el să vorbească puțin. Am scos din Biblie o temă despre care se poate vorbi cincisprezece sau douăzeci de minute, și poate Domnul ne va da ceva din ea. El a fost foarte bun cu noi, da, foarte bun.

Și noi suntem obosiți pentru că aseară am stat mai mult. Fiul meu mai mic s-a jucat aseară cu niște mărgelile din sticlă, pe care le-a băgat în gură și apoi le-a înghițit. Acesta este motivul pentru care cea mai mare parte a nopții am petrecut-o lângă el, iar acum mă simt foarte obosit.

Imediat după ora 12.00 trebuie să plec în partea de jos, în Kentucky, pentru câteva întâlniri. Apoi săptămâna viitoare voi reveni aici pentru întâlnirile noastre.

Dacă se poate, aș vrea să vorbesc în câteva seri. Eu nu sunt răcit, ci doar răgușit din cauză că am predicat prea mult. Aceasta a făcut să-mi pierd vocea.

În timp ce am discutat cu Leo și Gene, m-am gândit la un text din care aș putea predica în dimineața aceasta. Înainte să vin aici m-am gândit că ar trebui să mă întind puțin pentru că sunt foarte obosit, dar apoi mi-am zis: „Nu este corect ca eu să stau întins aici în cameră în timp ce auditoriul este deja plin. Poate

Domnul se află deja acolo așa că aş vrea să fiu și eu acolo unde este El.”

Acesta este unul din
motivele pentru care am dorit să fiu în dimineața aceasta aici.

Îl văd aici și pe
fratele Littlefield, care dorește să mă vadă după serviciu. Fratele Littlefield
este din Tennessee, unde am avut de curând o adunare într-o sală de gimnastică.
În ce oraș, frate? („În Cleveland”). Da, în Cleveland, Tennessee. Noi am avut
un timp minunat acolo. El a venit atunci la mine și mi-a spus: „Hello!”, iar eu
l-am invitat să vină aici.

Pentru dimineața
aceasta mi-am planificat altceva – am vrut să vizitez niște prieteni. Nu voiam
să merg acolo ca să predic, ci doar ca să-i vizitez, pentru că le-am promis că
voi merge pe la ei. Văzându-l însă pe fratele Littlefield și pe dr. Beeland
venind înapoi, m-am hotărât să trec și eu pe aici.

M-am gândit la cartea
Corintenilor, capitolul 10, primele 4-5 versete. Să medităm puțin la ele, iar
apoi să-l lăsăm pe fratele nostru să predice.

Dar mai întâi de
toate să ne plecăm capetele în prezența Lui.

Binecuvântatul nostru
Tată ceresc, ne plecăm înaintea Ta cu inimi smerite și Îți mulțumim pentru
lucrurile bune ale vieții. Ne dăm seama că viața însăși este o mare luptă.
Astfel, dacă nu suntem încercați într-un fel, suntem încercați în altul, dar
într-o zi glorioasă lupta se va sfârși, iar noi Îl vom vedea pe Isus, pe Cel
spre care am privit tot timpul, din clipa în care L-am iubit și am luat

cunoștință de El și de relația cu El. O, suntem atât de bucuroși pentru că va veni o zi în care Îl vom putea vedea.

Așa cum Avraam stătea sub bătrânul stejar și aștepta, iar Tu, Doamne, ai mers la El împreună cu doi îngeri și i-ai vorbit, tot așa Te așteptăm și noi în dimineața aceasta, ca să vorbești inimilor noastre prin Cuvântul Tău, Doamne, în timp ce stăm în părtășie în jurul Lui.

Binecuvântează-l pe iubitul nostru păstor și dă-i putere și curaj. Te rugăm să binecuvântezi pe diaconi și pe cei ce vin aici. Binecuvântează biserica Ta de pretutindeni și condu-o mai departe.

Binecuvântează-i pe frații care ne vizitează și sunt printre noi în dimineața aceasta. Te rugăm să fii cu ei și să-i susții. Iartă-ne păcatele și vorbește-ne prin Cuvântul Tău, deoarece Te rugăm aceasta în Numele lui Hristos. Amin.

Dacă nu mă înșel este aici și fratele Coats. Seara trecută s-a făcut rugăciune pentru el la Spitalul Veteranilor, pentru că avea cancer. Ne bucurăm pentru că vă vedem printre noi, frate și soră Coats.

Acum să mergem în cartea Corintenilor capitolul 10. Această epistolă este o carte de corectare. Ar trebui să luăm această carte și s-o studiem mai atent, pentru că se pare că biserica din Corint este singura biserică din Noul Testament care a creat foarte multe probleme. Corinteni erau tot timpul cu probleme. Când Pavel a mers în mijlocul lor, unul avea o vorbire în limbi, altul avea un psalm, unul avea o senzație, etc., ceea ce făcea ca Pavel să aibă foarte mult de lucru cu ei și să-i țină drept pe cale.

Dacă citiți cu atenție, veți vedea că el nu a reușit să-i învețe niciodată despre lucrurile adânci ale Scripturii, deoarece erau niște „copii moderni”. El nu a putut merge cu ei adânc în mesaj, așa cum a făcut-o cu efesenii sau cu romanii, pe care i-a învățat foarte multe lucruri adânci.

Corintenii nu erau în stare să le poarte, deoarece depindeau prea mult de senzații și de alte lucruri de felul acesta. Printre ei se putea auzi doar: „Lăudat să fie Domnul, eu am!” „Eu am primit o descoperire!” „Eu am un psalm,” „Eu am o prorocie”, etc.

Dar ce le-a spus Pavel? „Toate acestea vor trece!” Vedeți? Ei nu erau prea încredințați și întăriți pe Cuvânt, de aceea el a încercat tot timpul să-i ducă spre acea Ancoră puternică, spre Hristos, ca să nu se mai bazeze pe senzații. Așa este, fiindcă noi nu ne bazăm pe senzații, nici pe descoperiri, ci baza noastră este Hristos. Noi ne mișcăm doar prin credință.

Noi observăm că Pavel a putut să-i învețe pe efeseni despre faptul că au fost hotărâți încă înainte de întemeierea lumii ca să fie copii ai lui Dumnezeu, dar corintenii nu știau nimic despre aceasta. Ei se bazau doar pe senzații, pe una sau alta și depindeau doar de ele. Acesta este motivul pentru care nu puteau fi învățați lucruri adânci.

Deci când ai de-a face cu oameni pe care îi poți învăța lucruri adânci, Duhul Sfânt îi poate întări în aceste adevăruri și le poate ancora inimile, astfel încât ei știu pe ce stau - cu sau fără senzații; cu sau fără prorocii, sau orice altceva.

Să nu credeți că vreun să spun cumva că Dumnezeu nu vorbește oamenilor prin prorocii, sau prin

alte lucruri de felul acesta. Eu cred în toate acestea, dar noi nu ne bazăm pe ele. Noi avem o moștenire și aceasta este mai mult decât darurile, deoarece El a spus: „*Prorociile vor înceta; limbile se vor sfârși; cunoștința va avea sfârșit.*” (1 Corinteni 13.8). Nici una din senzațiile pe care le aveau corintenii nu dovedeau că ei sunt salvați.

Chiar dacă strigi în Duhul, dacă procești, dacă vindeci bolnavi, dacă vorbești în limbi sau dacă le tălmăcești, dacă ești plin de înțelepciune și de cunoștință, etc., nu înseamnă că ești salvat. Pavel spune că poți să ai toate darurile Duhului și totuși să fii pierdut, să nu ai nimic.

Dar când ai dragoste,
ai ancora.

În dimineața aceasta m-am trezit cam cu o oră înainte de a se trezi soția mea și Domnul mi-a descoperit acel „Ceva” mare prin care Dumnezeu își unește biserica, și anume, legătura puternică a dragostei și cum trebuie să fie ea. Pentru om nu există nici o altă cale de salvare decât dacă este născut din nou.

Cu voia Domnului, aș
vrea să predic despre aceasta săptămâna viitoare.

Mesajul pe care îl am pe inimă în dimineața aceasta, este un mesaj de avertizare. Și mă gândesc că am putea să-i avertizăm și noi pe oamenii din zilele noastre, așa cum i-a avertizat Pavel pe corinteni. Ar fi minunat să putem duce acest mesaj de avertizare oamenilor, acum când știm că trăim într-un timp de cercetare, într-un timp când trebuie să ne cercetăm deoarece ne îndreptăm spre o trezire.

Pavel le spunea
corintenilor în **capitolul 10 începând cu versetul 1:**

**„Fraților, nu vreau să știți că părinții noștri toți au fost sub nor,
toți au trecut prin mare,**

toți au fost botezați în nor și în mare pentru Moise.”

Prin aceste cuvinte,
el încearcă să-i facă să înțeleagă că atunci când Dumnezeu a scos Israelul din
Egipt și l-a dus în pustie ca să-l slujească, iar apoi mai departe spre țara
făgăduită, le-a făcut parte de toate binecuvântările Sale.

Acesta este un exemplu minunat și pentru noi,
fiindcă Dumnezeu ne-a scos din lucrurile materiale, din ritualurile și
tradițiile omenești și am fost îndreptați spre Țara făgăduită.

Dacă mergem puțin mai
departe, în lecția noastră, vedem că totuși mulți dintre ei au fost lepădați.
De ce aceasta? Pentru că deși împlineau toate poruncile și făceau tot ce le
cerea Dumnezeu, totuși inima lor nu era sinceră față de El.

Și noi putem face
multe lucruri. Putem lua Cina, putem fi botezați, putem veni la biserică, putem
să ne trecem numele în registrul ei, putem să fim respectuoși și plecați, dar
cu toate acestea să fim totuși pierduți.

Aceasta este o
avertizare solemnă! Putem să ne bucurăm când Duhul cade peste noi în adunările
unde este predicat Cuvântul; este posibil ca sufletul nostru să se bucure de

Cuvânt și totuși să fie pierdut.

„El...dă ploaie peste cei dreapți și peste cei nedreapți.” (Matei 5.45).

Aceași ploaie care face să crească grâul, face să crească și neghina. Aceasta este legea naturii.

Vedeți, natura voastră spune cine sunteți.

Noi am putea fi atât de religioși încât să nu facem nici cea mai mică lucrare duminica. Nu ne-am coase nici măcar un nasture pe haină; nu ne-am cumpăra nici de mâncare, ci am sta foarte pioși, dar cu toate acestea dacă nu suntem născuți din nou din Duhul lui Dumnezeu, toată închinarea noastră este zadarnică.

Știu că vi se pare greu de înțeles ceea ce spun, dar dorința mea este să găsim și să cunoaștem adevărul, pentru că nu uitați: noi nu vom avea o a doua șansă. Și pentru că este numai o șansă, noi trebuie să fim siguri pe ce stăm.

Acum observați ce spune Pavel: „**Fraților, nu vreau să nu știți...**” (1 Corinteni 10.1).

Ce am spus de la început despre acești corinteni? Ei se bazau pe speranțele lor veșnice și pe senzații.

Acesta este motivul pentru care Pavel le spune: „Când vă adunați laolaltă, dacă unul din voi are o cântare, altul o învățătură, altul o descoperire, altul o vorbă în altă limbă, altul o tălmăcire, toate să se facă spre zidirea sufletească.” (1 Corinteni 14.26).

Noi nu avem nimic împotriva acestor lucruri, dar nu aceasta este problema despre care vorbim. Vedeți?

Îmi amintesc de timpul când m-am întors eu la Domnul și am început să văd lucrarea Duhului – cum unii puteau să imite Duhul Sfânt adevărat, astfel încât era imposibil să spui care era corect și care nu.

Atunci am stat de vorbă cu un bărbat și prin darul deosebirii am văzut că el trăia cu nevasta altui bărbat. Cu toate acestea, el stătea în adunare și vorbea în limbi, prorocea și tălmăcea, transmițând mesaje. Apoi am întâlnit un alt bărbat și în timp ce am vorbit cu el am văzut că era un creștin adevărat.

Văzând acest lucru, mi-am zis: „Cum este posibil ca Duhul Sfânt să-i folosească pe amândoi?” Aceasta s-a întâmplat când i-am cunoscut pe penticostali, la Mishawaka, Indiana. Când am intrat acolo, am crezut că sunt printre îngeri, dar după câteva ore m-am gândit că am ajuns printre demoni. Aceasta s-a întâmplat când am avut descoperirea referitoare la cei doi bărbați care vorbeau în limbi și tălmăceau.

Eu nu mai auzisem niciodată până atunci o vorbire în limbi și nici alte lucruri ca acestea. Privind acele lucruri mi-am zis: „O, Doamne, cred că a început marele Mileniu!”

Dar când am vorbit cu
bărbatul acela fățarnic, am văzut că aveam de-a face cu un drac.

Seara am revenit în
locul acela și în timp ce-i priveam, mi-am zis: „O, du-mă de aici pentru că nu
pot înțelege cum este posibil acest lucru.” Apoi am văzut acele lucruri din
Biblie.

Ceea ce mă uluia era
că în fața mea stătea un bărbat care făcea acele lucruri dar nu avea Duhul lui
Dumnezeu; în timp ce celălalt bărbat făcea aceleași lucruri, dar el posedea
Duhul lui Dumnezeu. Atunci am fost total confuz pentru că nu înțelegeam nicicum
ce se întâmplă, de aceea am lăsat totul să treacă.

Și după ani, după ce
inundația a trecut, într-o zi mergeam spre Green's Mill. Pe drum m-am întâlnit
cu domnul Isler, senatorul care mergea la adunare. El m-a oprit pe drum, și-a
pus brațele în jurul meu și mi-a spus:

„Billy, ce mai
înseamnă acum Hristos pentru tine?” Tatăl meu murise și la fel fratele, soția
și fiica mea. Și acest bărbat m-a întrebat: „Ce înseamnă Hristos pentru tine?”

„Domnule Isler”, am
răspuns eu, „pentru mine, Hristos înseamnă mai mult decât viața mea. În mine
s-a întâmplat ceva și chiar dacă m-ar ucide tot m-aș încrede în El. L-aș iubi
și dacă m-ar trimite în iad.”

Asta este. Înăuntrul
meu s-a întâmplat ceva. El este drept, iar eu merit fiecare pedeapsă pe care am
primit-o.

Fraților, când ai
acea Ancoră, acel Ceva al dragostei lui Dumnezeu care ține inima legată de El,
toate celelalte lucruri trec pe locul doi.

Și fiind frământat de
cele văzute în acea adunare pentecostală, stăteam pe un buștean acolo sus și
iată că vântul mi-a deschis Biblia la Evrei 6. Atunci am luat cartea și am
citit următoarele versete:

*„Căci cei ce au fost luminați odată, și au gustat darul ceresc, și s-au
făcut părtași Duhului Sfânt,*

*și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile
veacului viitor,*

*și care totuși au căzut, este cu neputință să fie înnoiți
iarăși, și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou pentru ei, pe Fiul
lui Dumnezeu, și-L dau să fie batjocorit.*

*Când un pământ este adăpat de ploaia care cade adesea pe
el, și rodește o iarbă folositoare celor pentru care este lucrat, capătă
binecuvântare de la Dumnezeu.*

*Dar dacă aduce spini și măcăcini, este lepădat și aproape
să fie blestemat, și sfârșește prin a i se pune foc.” (v. 4-8).*

Acesta este răspunsul
Domnului la frământarea mea. După ce am citit aceste versete, mi-am zis: „Ce
este aceasta?” și le-am recitat încă o dată, după care am primit o vedenie:

Am văzut pământul

învârtindu-se în fața mea. Era arat tot și pregătit pentru semănat. Apoi am văzut că pe el mergea un om îmbrăcat în alb și a semănat sămânța. După ce acest bărbat a plecat, a venit un altul în negru, care semăna și el semințe. Când semințele omului în alb au răsărit, am văzut că era grâu, iar semințele semănate de omul în negru, erau neghină. Oh, erau două semințe diferite, contrare una de cealaltă.

Apoi am văzut în

vedenie că a venit o mare secetă. Micuțul grâu și-a plecat capul deoarece era foarte însetat. Dar și neghina și-a plecat capul, căci și ea era însetată după apă. După un timp, am văzut că s-a ridicat un nor mare și a început să plouă. Atunci micuțul grâu s-a ridicat și a început să strige bucuros: „Lăudat să fie Domnul!” „Lăudat să fie Domnul!” Era atât de bucuros pentru că a primit apă! Dar iată că și micuța neghină și-a ridicat capul și a început să strige: „Lăudat să fie Domnul! Lăudat să fie Domnul!” pentru că aceeași apă căzuse și peste ea.

Atunci am înțeles.

Vedeți, Duhul Sfânt va cădea și peste unii și peste alții, dar „după roade îi veți cunoaște,” spunea

Domnul Isus în Matei 7.20.

Vedeți, nu după

darurile Duhului – adică nu după faptul că vindecă bolnavii, nici pentru că vorbesc în limbi, sau cântă în Duhul, nici pentru că se bucură într-un fel sau altul, îi veți cunoaște. Ei pot face toate aceste lucruri și să fie totuși pierduți. Ceea ce face deosebirea este Viața din tine, este nașterea din nou.

Și iată că apostolul

Pavel încerca să le spună corintenilor:

**„Fraților, nu vreau să nu știți că părinții noștri toți
au fost sub nor, toți au trecut prin mare,**

**toți au fost botezați în nor și în mare,
pentru Moise;”**

Toți au umblat prin
pustie, dar Domnul Isus a spus:

*„Nu oricine-Mi zice: Doamne, Doamne! va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face
voia
Tatălui Meu care este în ceruri. (Matei 7.21).*

Tu poți predica Evanghelia și să fii totuși pierdut. Desigur.

Aceasta nu este o treabă de copii, ci este un lucru adânc. A fi
creștin nu înseamnă ceva frumos, luminos și fabulos. Dacă spui: „Păi, eu merg
la biserică de fiecare dată, pentru că este datoria mea s-o fac!” să știi că
aceasta dovedește că nu ești un creștin. Nu aceasta înseamnă „a fi creștin”.

A fi
creștin este ceva ce a făcut deja Dumnezeu în voi, căci El este Acela care v-a
ales mai dinainte în Hristos și v-a prezentat ca un dar de iubire lui Hristos.
Este alegerea lui Dumnezeu. Iar dacă avem șansa să devenim creștini adevărați,
ne mai întoarcem la lucrurile lumii? Mai este posibil așa ceva?

Acum ascultați-mă cu atenție.

v.3: **„Toți au mâncat aceeași**

mâncare duhovnicească.”

Ați auzit? *„Toți au mâncat
aceeași mâncare duhovnicească.”*

Despre ce vorbește Pavel aici? Despre ritualurile bisericii. Ce sunt acestea?

Oamenii vin la biserică și spun că s-au pocăit. Ei s-au botezat în Hristos și vorbesc în Numele Domnului Isus.

Pavel spune că și în pustie s-a întâmplat la fel, și același lucru l-au făcut corintenii. Ei au venit și s-au botezat pentru Hristos, dar au luat toate lucrurile în mod superficial, intelectual.

Frate, nu uita însă că este Ceva mai presus decât intelectul, ceva ce duce la o naștere adevărată, nu la o concepție intelectuală sau la o lucrare emoțională. Este Ceva ce duce la o naștere interioară, astfel încât ființa ta interioară este schimbată pe deplin. Acesta este motivul pentru care nu mai poți face nici un lucru neîngăduit. Această naștere lăuntrică te face să-i iubești chiar și pe aceia pe care nu-i puteai iubi; te face să acționezi diferit de cum ai gândit până atunci, iar când vin unele situații diferite, tu ai o Ancoră. Atunci nu mai trebuie să te întrebi: „Oare cum să fac?” O, desigur, pentru că nu tu trebuie să faci ceva, deoarece Hristos în tine a făcut-o deja. Da, El a făcut totul, iar eu mă încred doar în El, în ancora Lui. Ce minunat!

Ei toți aveau părtășie. Noi știm că era un proces natural. Mana era ceva ca bobیțele de gheață albă; ceva ca biscuiții cu miere, sau ca o prăjitură cu miere. Și Cuvântul spune că toți au mâncat din ea.

Da, toți au trecut Marea Roșie și au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise, urmând toate poruncile lui. Toți au fost botezați pentru el. Toți îl urmau și-l ascultau, așa cum îl urmăm noi astăzi pe Duhul Sfânt, marele Conducător al bisericii creștine. El ne conduce la botezul în apă și apoi mai departe.

Și Pavel spunea: „*Toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească.*” (v. 3).

Aceași mană a căzut și pentru Core și gruparea lui, cum a căzut pentru Moise, Iosua și Caleb. Ei erau cu toții împreună; toți au fost părtași la același botez; toți au fost părtași la adunări; toți au fost părtași la mărturisiri; toți au fost părtași la împărtășire. Înțelegeți?

Priviți la acest eveniment solemn! Și biserica urmează aceeași cale, prieteni! Nu uitați că destinația voastră veșnică depinde de felul cum mergeți pe această cale. Nu treceți ușuratici pe lângă ea! Aici trebuie să venim plini de respect, fiindcă este Ceva care hotărăște dacă vom trăi veșnic sau nu.

Toți au fost botezați pentru Moise în Marea Roșie; toți au urmat aceeași Ființă de lumină: Norul și Stâlpul de foc; toți au fost conduși de același Înger; toți au ieșit afară prin același păstor; toți au fost botezați în mare; toți au mâncat aceeași mâncare cerească: și acea mană a fost Hristos. Hristos a venit jos; mana a venit jos în fiecare noapte și pierea aici ca să susțină oamenii în călătoria lor.

Și Hristos a venit din ceruri și Și-a dat viața pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Hristos a venit jos și a devenit Mana noastră, iar noi mâncăm aceste binecuvântări cerești.

Acesta este motivul pentru care Duhul Sfânt poate cădea peste toți oamenii deopotrivă: peste creștinii adevărați dar și peste cei căldicei, peste credincioșii de margine, peste cei de suprafață, etc. Toți vor mânca la fel. Oh, aș vrea să am cuvinte ca să pot conduce aceste lucruri până în adâncul inimii fiecăruia dintre voi, astfel încât să puteți vedea ce lucruri adânci sunt acestea. Este un lucru cu care nu vă puteți juca, deoarece noi nu ne putem juca de-a mersul la biserică.

Acum ascultați-mă! Toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească. Gândiți-vă: „mană duhovnicească”.

Poate spui: „O, eu știu că sunt salvat (Aleluia!), pentru că am strigat în Duhul și am simțit așa și așa!”

Aceasta nu are nimic a face cu salvarea.

Vedeți cum ne bazăm destinația veșnică pe o senzație? Puteți vedea cum oamenii din timpul acesta își bazează destinația veșnică pe mici senzații?

Astfel unii spun: „O, eu știu că-L am pentru că am simțit puterea cum a venit peste mine. Eu am făcut asta sau cealaltă.” Eu cred că ceea ce spui poate să fie adevărat, dar cu toate acestea ești încă pierdut.

O, dacă am mai avea puțin timp! Haideți să deschidem la 1 Corinteni 13, să auzim ce spune Pavel referitor la problema aceasta:

„Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănitor.

*Și chiar dacă mi-aș împărți
toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și
n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.” (v.
1,3)*

Ascultați cum se adresează acest apostol aspru, acestei biserici pline
de senzațional care își clădește nădejtile pe senzații.

Noi suntem la școala duminicală și ne aflăm într-un loc de corectare,
într-un loc de învățătură.

Vai de omul care stă la amvon și duce poporul pe o cale greșită!
Frate, este timpul să comparăm totul cu Scriptura!

*„Și chiar dacă mi-aș împărți
toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și
n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.” (v. 3).*

Vedeți, toate faptele voastre bune, toate lucrurile duhovnicești pe
care le aveți, toate darurile pe care le posedați, toate senzațiile, bucuria și
pacea, etc., nu au nimic a face cu salvarea.

.....

Gândiți-vă un moment. Gândiți-vă la marile biserici de astăzi: la
metodiști, la baptiști, prezbiterieni, etc., și la toate celelalte denominațiuni. Ei sunt
de părere că
dacă spun: „Eu cred” și își trec numele în registrul bisericii, este totul. Dar
cât de departe sunt ei de adevăr!

Penticostalii sunt de părere că dacă au mici senzații, se simt bine, vorbesc în limbi, au sânge pe mână și puțin ulei pe față, sau altceva de felul acesta, Îl au pe Duhul Sfânt. O, dar ei sunt la zeci de mile depărtare de adevăr!

Înțelegeți? Vedeți cum Diavolul, dumnezeul acestei lumi le-a orbit ochii încât să nu vadă adevărul? Și astfel, ei trăiesc la fel. Ascultați însă:

„Chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.” (1 Corinteni 3.3).

Priviți la toate acele daruri, la acele lucruri bune. Ei zic: „Eu mă îngrijesc de săraci.” „Eu am o inimă bună și fac asta și cealaltă.” „Eu merg la biserică, vorbesc în limbi; eu prorocesc; eu vindec bolnavii; eu predic Evanghelia; eu fac cutare sau cutare lucru...”

Dar ce-a spus Pavel? *„Nu-mi folosește la nimic.”*

Toate aceste lucruri pot fi făcute de carne. Ce vreau să spun cu aceasta?

Să citim mai departe:

„Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie,

*nu se poartă necuviincios,
nu caută folosul său, (gândiți-vă numai) nu se mânie, nu se gândește la rău,*

*nu se bucură de nelegiuire,
ci se bucură de adevăr.” (v. 4-6).*

Dragoste, iubire. Ce este dragostea? Este Dumnezeu. Cum vine Dumnezeu la tine? Printr-o naștere. Vedeți?

Toți cei care au ieșit din Egipt, au fost botezați pentru Moise. Toți au mâncat la împărtășire; toți aveau aceeași mană duhovnicească venită de la Dumnezeu. Da, toți au avut parte de aceleași binecuvântări.

Și astăzi este la fel. Noi stăm adunați împreună ca să ascultăm Cuvântul. Ne bucurăm și luăm din aceeași mană ca să mâncăm, apoi spunem: „Aleluia. Ce bine este. Este minunat! Da, eu am fost botezat în biserică. Eu mi-am luat slujba în primire și îmi fac datoria cu conștiinciozitate. Mi-am trecut numele în registru și sunt un membru.”

Toate acestea sunt în zadar dacă Dumnezeu nu a pus Ceva în tine. Voi ați făcut lucrurile cerute de organizația respectivă; ați făcut ceea ce cere crezul vostru.

Dar dacă Dumnezeu a pus Ceva în voi, se produce o naștere din nou.

Ascultați mai departe:

1 Corinteni 10.4: „**Toți au**

***băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească
ce venea după ei; și stânca era Hristos.”***

Toți au băut din
aceeași stâncă și s-au bucurat. Ce înseamnă aceasta? Atât grâul cât și neghina,
s-au bucurat să bea din aceeași apă duhovnicească. Cum vine asta?

Noi mergem la
biserica, batem din palme alături de ceilalți. Strigăm ca ei, îl laudăm pe
Domnul ca ei, prorocim ca și ei, vorbim în limbi ca ei, ne rugăm pentru bolnavi
ca ei. Acum fiți atenți căci vom merge puțin mai departe.

Aș vrea să mă opresc
puțin la pasajul care spune: „Și stânca era Hristos.”

Ea era acolo în forma
în care este spiritual astăzi.

Mâncarea
duhovnicească, mana, este Cuvântul lui Dumnezeu venit din ceruri. Hristos este
Cuvântul lui Dumnezeu, iar noi mâncăm
Cuvântul. Vedeți? Noi stăm și ascultăm Mesajul, iar sufletele noastre
ating și apucă acel Cuvânt. Noi trăim prin Cuvânt, căci Domnul spunea:

„Toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească;

*și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că
beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei: și stânca era Hristos.”*

Gândiți-vă numai!

Unde vrea să ajungă

Pavel? Aici el îi avertizează pe corinteni și le spune: „Fiți atenți ce faceți, căci atunci când vin printre voi, unul are un psalm, unul are o vorbire în limbi, unul una, unul alta...”

Fiți atenți! Nu vă

bazați credința pe aceste lucruri. Ele sunt în ordine și au locul lor în biserică, dar nu vă bazați salvarea pe așa ceva. Dacă viața voastră nu se suprapune cu Cuvântul lui Dumnezeu, atunci este timpul să mergeți corect cu Dumnezeu!

Și acum priviți. Și

această stâncă era Stânca ce îi urma în pustie.

Aș vrea să observați

că atunci când Dumnezeu l-a chemat pe Moise și l-a trimis în Egipt ca să-i elibereze pe copiii lui Israel de sub stăpânirea lui Faraon, El l-a întrebat: „*Ce ai în mână?*” și Moise a răspuns: „*Un toiag.*” (Exod 4.2).

Apoi, la porunca lui

Dumnezeu, Moise a aruncat toiagul jos și acesta s-a transformat într-un șarpe. Și Moise a fugit pentru că se temea de el. Apoi l-a prins de coadă și șarpele s-a făcut din nou în toiag.

Când a ajuns în

Egipt, Moise a întins toiagul peste Egipt și au venit muște; l-a întins din nou și au venit alte plăgi. Era pedeapsa lui Dumnezeu; era judecata lui Dumnezeu și această judecată consta în faptul că Moise întindea toiagul peste Egipt.

Dar observați că

înainte ca acel toiag să fie mânuit, Moise și-a băgat mâna în sân iar când a scos-o era plină de lepră.

Aceasta arăta că

orice om este păcătos prin natura lui. Nu este altă cale. Tu ești zămislit în păcat, în nelegiuire și ai venit în lume prin minciună.

Poate ai fost

închinat pe altarul bisericii unde merge mama ta; poate ai fost stropit; poate ai făcut asta sau cealaltă, dar adevărul este că de la început ești un păcătos.

Și aici mai este

ceva. Apoi Dumnezeu i-a spus lui Moise: *„Bagă-ți din nou mâna în sân; apoi a scos-o din sân; și iată că mâna se făcuse din nou cum era carnea lui.”* (v.7).

Din însărcinarea lui

Dumnezeu, Moise și-a pus mâna peste inimă.

Vedeți, mai întâi

mâna lui s-a umplut de lepră. Aceasta arată că atunci când ai fost scos afară de Dumnezeu erai un păcătos. Nu prin alegere, ci prin natură. Apoi te-ai întors înapoi.

Astfel, când Moise a

scos a doua oară mâna din sân, era perfect sănătoasă, arătând că înainte ca să poată purta toiagul judecății, era necesar ca mâna lui să fie curată. Aceasta este valabil pentru orice preot și pentru orice slujitor, sau copil al lui Dumnezeu.

Azi dimineață am

auzit la radio ceva care mi-a înghețat sângele în vine. Eu nu vreau să nesocotesc pe nimeni, nici nu vreau să vă rănesc, dar Dumnezeu să mă ajute să fiu destul de credincios ca să pot numi „albul” alb și „negrul” negru; să fiu cinstit.

Eu am auzit pe cineva

cântând și spunând: „Eu am testamentul meu”, după care s-a întors și a citit din Scriptură, predicând din Psalmul 1.1:

„Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși, și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori!”

Știți cine spunea

aceste cuvinte? Tipul acela cu rock and roll, Jimmy Osborn.

O, frate, dacă este

ceva rușinos, aceasta este cu adevărat o rușine! Un astfel de om nu are ce căuta la amvon ca să vestească Cuvântul lui Dumnezeu. Voi mergeți la discotecă unde-i ascultați cântecele, dansați și bateți din palme, iar dimineața următoare își schimbă vocea și se dă drept creștin. Aceasta este o hulă și o murdărie înaintea lui Dumnezeu.

Mâna care poartă acea

judecată (Cuvântul) trebuie să fie curățată prin Puterea și învierea lui Hristos. Un astfel de om n-are ce căuta să vestească Cuvântul lui Dumnezeu!

O mulțime de

predicatori încearcă să-l justifice pe Elvis Presley, care nu este altceva decât un Iuda Iscarioteanul modern.

Iuda a primit 30 de arginți, în timp ce Elvis Presley a primit milioane de Cadillac-uri. Dar prin toate acestea, el s-a vândut. El a fost un credincios pentecostal, dar și-a vândut dreptul de întâi născut ca să devină o stea de rock and roll, și este inspirat de Diavolul. Eu nu mai pun alte lovituri peste el. Nu, domnilor, el este un Iuda Iscarioteanul modern.

Cu toate acestea, predicatorii încearcă să clădească pe aceste lucruri. Și Elvis se ridică și spune: „Eu mă încred în Dumnezeu pentru succesul meu!” Cum este posibil ca Dumnezeuul cei viu și sfânt să dea succes vulgarității diavolului și lucrurilor demonice?

Elvis Presley este cea mai mare rușine pe care o națiune o poate avea vreodată, pentru că prin cântecele și dansurile lui a trimis milioane de suflete în iad. Nu mă scuz în nici un fel pentru ceea ce am spus. Dacă credeți că eu sunt profetul lui Dumnezeu, să nu uitați că există și un Diavol întrupat. Categorie!

La fel este și cu Jimmy Osborn și cu cei ca el – ei nu au nici o legătură cu Cuvântul lui Dumnezeu. Nici un om care ia Numele lui Dumnezeu în deșert și care dansează rock and roll, făcând multe alte lucruri murdare ca acestea, nu are ce căuta la amvon ca să predice Cuvântul lui Dumnezeu!

Aceasta este problema și în bisericile noastre de astăzi. Voi îi lăsați pe toți acești boogie-woogie înăuntru. La fel este și cu fetele care toată noaptea merg la discotecă și dansează murdarul rock and roll, iar în seara următoare vin la altar și apoi se ridică să vă cânte ceva special.

Apoi sunt și
chitariștii. Ei vin din barurile de noapte unde cântă toate murdăriile, și voi
îi trimiteți la amvon ca să vă vorbească despre curățire și sfințire.

Fraților, eu vă spun
sincer că dacă ar veni în locul acesta, nu ar mai face așa ceva! Cu siguranță,
nu. El ar trebui să învețe să dovedească că este un om al lui Dumnezeu.

Noi nu-i credem pe
toți cei ce sar în sus și-n jos într-un club de noapte! Aceasta este starea
bisericii de astăzi!

Noi avem nevoie de
adevăr și adevărul este acest Cuvânt. Așa este. Mâna care mânuiește acest Toiag
al judecății trebuie să fie curată. Categoric.

Mâna lui Moise a
trebuit să fie curățită mai întâi și abia
după aceea i s-a încredințat toiagul ca să aducă judecățile asupra
Egiptului.

Apoi în pustie. Acel
simbol minunat. Acolo era stânca și Cuvântul spune că „acea stâncă era
Hristos.”

Noi știm că poporul
însetat a început să murmure, să cârtească. Ei ar fi meritat să moară pentru că
au cârtit. Ei s-au plâns, nu erau credincioși cu adevărat. Da, ei nu erau
altceva decât niște credincioși intelectuali. Când au văzut lucrurile
supranaturale făcute de Moise în Egipt, au ieșit afară - o mulțime amestecată,
- dar nu erau convertiți din adâncul inimii.

Cuvântul ne vorbește

doar de trei din acea mulțime ieșită: Moise, Aaron, Iosua și Caleb (patru) și o femeie - Miriam.

Dar și Miriam și-a

arătat adevărata față atunci când a râs de Moise pentru că s-a căsătorit cu negresa lui. Ea i-a spus: „N-au fost și alte fete de te-ai căsătorit cu aceasta? etc.” Dar Dumnezeu n-a găsit plăcere în cuvintele ei și a lovit-o cu lepră.

Atunci Aaron, fratele

ei, i-a zis lui Moise:

„Oh, poți să-ți lași

sora să moară de o astfel de boală?” Moise s-a pus între Dumnezeu și Miriam, dar deși a fost vindecată n-a mai trăit mult după aceea.

Da, frate. Ceea ce

face Dumnezeu este desăvârșit. Lăsați toate lucrurile așa cum le-a făcut Dumnezeu. Dacă El a spus ceva, rămâneți doar la ceea ce a spus El. Luați cuvintele Lui așa cum sunt. Dacă eu aș putea explica toate lucrurile, aș fi egal cu Dumnezeu, dar nu pot să fac așa ceva, ci cred pur și simplu. Asta-i tot. Fac tot ceea ce mi se cere, dar nu cer explicații pentru că totul este mai pe sus de inteligența omenească.

Dumnezeu este Cel ce

face toate lucrurile și aceasta nu se poate explica. Eu accept prin credință tot ceea ce spune El și spun: „Este proprietatea mea și eu cred aceasta!”

Eu cred deși nu pot

explica.

Cum stătea stânca

aceea acolo? Dumnezeu avea o piatră mică, și aceea era plină cu apă. Poate că acea piatră nu era mai mare decât amvonul acesta. Cu toate acestea, atunci când Moise a lovit-o cu toiagul, a ieșit destulă apă ca să sature două milioane de oameni însetați. Și nu au băut doar oamenii ci și măgarii, oile și celelalte animale pe care le aveau ei.

O, și când văd

picturile acestea care ilustrează o stâncă mare din care iese doar o picătură mică și un copilăș care stă acolo cu un vas mic în mână! Niciodată n-a fost așa!

Apa a țâșnit într-o

izbucnire darnică udând și săturând peste două milioane de oameni și animalele lor. Iar Cuvântul spune că acea stâncă era Isus Hristos.

O, ce paralelă

minunată la Ioan 3.16:

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”

Și acum fiți atenți

ce s-a întâmplat! Singura posibilitate prin care se putea primi acea apă, era ca toiagul judecății să lovească stânca. Noi știm că Moise a lovit-o, iar judecata lui Dumnezeu a lovit stânca și astfel apa a curs afară din ea.

Dumnezeu a fost drept

când i-a lăsat să moară în pustie, pentru că nu L-au crezut. Ei erau o rușine pentru El; erau niște destrăbălați care nu meritau să trăiască, iar Moise i-a numit „răzvrătiți”. Da, ei s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, de aceea

meritau să moară.

Adevărul este că noi

toți merităm să murim, pentru că ne răzvrătim adesea împotriva lui Dumnezeu.

Dar El este atât de plin de îndurare! Dacă ar privi la noi, ar trebui să ne nimicească. Dar El este atât de îndurător încât a luat păcatele fiecăruia dintre noi și judecata s-a îndreptat și L-a lovit pe preaiubitul Său Fiu, Hristos, și aceasta pentru ca noi să nu pierim, ci să primim viață veșnică.

Cum este posibil să

ben din acea stâncă și totuși să nu fim corecți în inima noastră?

Da, frate, cei care

se poartă în felul acesta sunt de numărul milioane. Așa este. Ei se încred în faptul că sunt metodiști, baptiști, penticostali, etc; ei se încred în faptul că au avut o senzație ciudată; în faptul că vorbesc în limbi, în faptul că strigă, sau pentru că Dumnezeu vindecă bolnavi; se încred în faptul că au avut o descoperire, etc. Toate aceste lucruri sunt corecte, eu nu am nimic împotriva lor, dar ele nu au nimic a face cu mântuirea ta, absolut nimic. Ți-ar putea curge ulei din mâini până s-ar umple un cazan, sau sânge pe față, etc., căci acestea n-ar însemna nimic. Acesta este adevărul.

Pavel spunea: *„Aș putea vorbi în limbi omenești și*

îngerești și totuși să fiu pierdut.” Chiar dacă aș avea atât de multă înțelepciune și cunoștință încât să pot explica toată Biblia și s-o leg laolaltă, aceasta nu înseamnă nimic.

Frate, ei toți

(israeliții) au băut din aceeași stâncă – și stânca era Hristos.

Judecata a stat

asupra lui Hristos pentru ca tu să ai privilegiul să vii și să bei. Numai harul lui Dumnezeu este acela care îți permite să bei. Numai bunătatea Lui îți îngăduie să mănânci din Cuvânt; numai bunătatea Lui ți-a permis să te botezi; numai bunătatea Lui te-a făcut pe acest pământ, ți-a dat sănătate și te-a adus în dimineața aceasta aici în biserică. Da, numai bunătatea lui Dumnezeu, căci toate sunt numai prin bunătatea Lui.

Dar cum este cu bunătatea ta? Vrei tu să renunți la totul pentru Dumnezeu? Vrei să pui la o parte orice gând și acțiune pentru El?

Dumnezeu a făcut aceasta pentru tine; dar tu ce vei face pentru El?

Haideți să mai citim două versete, apoi voi încheia pentru ca păstorul să-și poată aduce mesajul pentru biserică.

Deci, *„acea stâncă era Hristos.”*

Și acum 1 Corinteni

10.5: *„Totuși cei mai mulți dintre ei, n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustie.”*

Vedeți? Dumnezeu le-a

permis să fie botezați în apă; le-a permis să mănânce Cuvântul și să-L creadă; le-a permis să beneficieze de binecuvântări duhovnicești; le-a permis să bea din stânca duhovnicească; le-a permis să aibă parte de tot ceea ce a făcut Dumnezeu prin harul Său, și totuși mulți dintre ei nu au fost plăcuți lui Dumnezeu, pentru că Cuvântul spune că: *„au pierit în pustie”*.

(În traducerea engleză, în loc de „*au pierit*”, scrie „*au fost lepădați*”).

După toate aceste experiențe, după serviciile mari de vindecare pe care le-am văzut făcându-se sub ochii noștri, după marile simțăminte pe care le-am avut în lăudarea Domnului; după ce am băut din stâncă; după toate predicile minunate pe care le-am auzit, deci după toate aceste lucruri minunate, este posibil să fim totuși înșelați? O, Doamne! (Fratele Branham bate în amvon).

Cuvântul spune totuși: „*Depărtați-vă de la Mine, voi toți cei care lucrați fărădelegea.*” (Matei 7.23), căci „*Niciodată nu v-am cunoscut.*”

Vedeți? Urmează o trezire. Știu că ceea ce spun este greu, dar orice tată care nu-și corectează copilul când greșește, nu este un tată bun. Așa este.

Și Pavel continuă în 1 Corinteni 10.6: „*Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde....*”

Credeți aceasta? (adunarea spune: „Amin!”). Deci toate acestea ne-au fost spuse ca o pildă. În ordine.

„....ca să nu poftim după lucruri rele cum au poftit ei.”

Puteți accepta ca un individ ca Elvis Presley să vină și să predice Evanghelia, după ce mai întâi

cântă acele cântece pline de murdărie? Gândiți-vă la aceasta! (fratele Branham bate în amvon).

Puteți accepta ca un bărbat sau o femeie să stea la plajă, și femeia să fie întinsă în grădină, pe jumătate goală, ca să fie văzută de bărbați, iar apoi să vină la adunare și să bea din Stânca duhovnicească, să strige și să se comporte ca și când ar fi creștină?

Egalitatea dintre femeie și bărbat este o mare doctrină printre pentecostali. Ele poartă cercei lungi și grei și tot felul de haine.

Cu câteva zile în urmă, în fața casei mele stătea un bărbat care spunea plângând că soția lui, care este pentecostală, vorbește în limbi și procește, iese pe stradă seara pe la ora 21.00-22.00 și merge, culege mucuri de țigară aruncate de alții și le fumează. Ea poartă pantaloni scurți și cu toate acestea strigă, Îl laudă pe Dumnezeu și spune prorocii. Tot el spunea că toată biserica umblă îmbrăcată în pantaloni scurți.

Zilele trecute am fost într-o adunare unde a venit un mare bărbat al lui Dumnezeu, pentru care am un mare respect. Și unul dintre tinerii din biserică a ieșit și a spus ceva: că au sânge care le curge pe mâini și alte lucruri de felul acesta. Eu am răgușit încercând să condamn acele lucruri și să le dovedesc cu Scriptura că nu au dreptate, că nu sunt de la Dumnezeu.

Dacă acel sânge ar ieși din Hristos, cum susțin ei, înseamnă că El trebuie să fie aici într-un trup de carne și atunci a luat sfârșit și a doua Sa venire, ori așa ceva nu este adevărat.

De altfel Domnul Isus
a spus referitor la aceste lucruri:

„...Dacă vă va spune cineva: „Iată, Hristosul este aici, sau acolo”, să nu-l credeți.

*Căci se vor scula Hristoși
mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât
să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși.*

Iată, că v-am spus mai dinainte.

*Deci, dacă vă vor zice: „Iată-L în pustie”, să nu vă duceți acolo!
„Iată-L în odăițe ascunse”, să nu credeți.” (Matei 24.23-26).*

Și eu am strigat
aceste lucruri la Est și la Vest.

În final, s-a ridicat
un prieten apropiat de-al meu, din Canada. Apoi, un altul care era managerul
unui anumit bărbat și a început să facă teatru spunând: „Ulei curat și sânge
sfânt. Astăzi va fi arătat sângele nostru.”

El avea înfipite în
curea niște ace, iar vârful lor ieșea în partea de jos a curelei. Oricine știe
că dacă tragi degetul printr-un ac, nu va curge sânge decât dacă îl strângi
puțin. Și acel bărbat ne-a arătat cum se face.

La spate, el avea
ulei și își punea mâna în el ca să se ungă. Când a venit sus, și-a arătat

mâinile și a spus: „Vedeți, mâinile mele sunt curate. Slavă lui Dumnezeu. „Aleluia”. După aceea a început să-și strângă degetele rănite în acele ascunse în curea, și bineînțeles că a început să iasă puțin sânge, așa că și-a ridicat mâinile și le-a arătat la oamenii din adunare. În timp ce toată adunarea striga, el și-a uns capul cu ulei astfel încât să apară o cruce. Omul care era lângă el, și-a uns degetele cu uleiul ascuns la spate și s-a dus să le arate oamenilor că el are ulei pe mâini.

Un altul a desenat pe perete o inimă și a spus: „Acest perete va respira sângele lui Isus, fiindcă aceasta este inima Lui.”

Între timp a intrat în adunare un texan bătrân care nu credea în acele lucruri. Cel ce a desenat inima, a spus: „Dacă cineva va atinge această inimă, va muri.”

Toți au fotografiat peretele care va sângera din acea inimă, apoi au plecat.

Înainte ca ceilalți să intre, texanul și soția lui, s-au strecurat în adunare și au șters desenul de pe perete, după care s-au dus și s-au așezat pe scaune așteptând să vadă ce se va întâmpla. După ce au venit cu toții înapoi în adunare, păstorul a spus: „Păi știți, Isus a venit și a luat ce era pe perete...”

Atunci texanul s-a ridicat și a spus: „Isus nu are nimic cu acel desen. Eu l-am șters.” Aceasta este.

De ce se întâmplă aceste lucruri? Pentru că oamenii nu stau pe Cuvântul lui Dumnezeu.

Nu spune Biblia că: „*Vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame și sete după auzirea cuvintelor Domnului.*”

Vor pribegi atunci de la o mare la alta, de la miază-noapte la răsărit, vor umbla istoviți încoace și încolo, ca să caute Cuvântul Domnului, și tot nu-L vor găsi.” (Amos 8.11-12). O, în ce zile trăim!

Noi putem vedea cum toate aceste mari biserici denominaționale se adună laolaltă, iar într-o zi vom ajunge în situația că fiecare va trebui să aparțină de această uniune a bisericilor, sau nu va mai avea nici un drept. Băiete, să nu te îngrijorezi niciodată pentru aceasta! Nu uita că dacă te alături acestei uniuni, nu faci altceva decât să intri între cei care formează chipul mondial al fiarei, de care vorbește Biblia. Iată-vă!

Vedeți ce înseamnă această adunare laolaltă?

O, mulțumiri să-I fie aduse lui Dumnezeu, pentru că există cu adevărat un Dumnezeu viu. Cu adevărat avem și un Cuvânt viu, de aceea frate, să ai grijă ca niciodată să nu-ți bazezi credința pe senzații, pe o ordinare făcută de biserică, pe lucrarea de împărtășire, pe faptul că ai băut din stânca duhovnicească, etc.

Poate spui: „O, frate Branham, eu știu că Îl am pentru că am gustat bunătatea lui Dumnezeu,”

Poate că așa este, dar unde au căzut ei? Acesta este următorul lucru. Ce fel de buchet a ieșit din Egipt? Drepti și nedrepti.

Și acum ascultați ce spune Pavel mai departe: *„Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, pentru ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei.”* (1 Corinteni 10.6).

Ce pofte aveau ei?

Acum fiți atenți, căci aș vrea să merg mai departe, și vă rog să mă scuzați pentru ceea ce voi spune:

v.7: *„Să nu fiți închinători la idoli...”*

Și voi spuneți:

„Mulțumesc lui Dumnezeu pentru că eu nu sunt un idolatru.” Stați numai puțin să ne verificăm prin Cuvânt. Deci tu spui: *„Eu nu m-aș închina pentru nimic în lume la un idol.”*

Este suficient să

stai indiferent și să nu-ți pese de El. Poate mergi la biserică și spui: *„Da, așa este, tot ce-am auzit este adevărat”*, dar când te întorci acasă nu faci nimic, ci rămâi tot același.

Frate, un om care a

fost născut din nou cu adevărat, nu poate sta indiferent, chiar dacă este femeie sau este bărbat, pentru că în ei este Ceva. Ei trebuie să mărturisească; trebuie să facă ceva; ei ard să facă ceva pentru El, căci altfel nu-și găsesc pacea.

Ascultați: *„Să nu fiți închinători la idoli, ca unii dintre ei, după cum este scris: „Poporul a șezut să mănânce și să bea; și s-au sculat să joace.”*

(v. 7).

Despre ce vorbește

Pavel? Ne dă o pildă. Ei au fost botezați în biserică; au avut un botez corect, nu de trei ori pe burtă, sau pe spate; nu în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt; nu Isus only, etc. Ei au avut un botez corect. Noi ne certăm și spumegăm pentru lucruri mărunte ca acestea. La ce bun? Iar bisericile noastre s-au separat din cauza botezului. Desigur.

Poate spuneți: „O, aleluia! Ei nu au binecuvântările pe care le avem noi. Ei sunt așa de reci și de formali! Slavă lui Dumnezeu pentru că eu mănânc din adevărata mană a lui Dumnezeu. Eu știu că acesta este Adevărul.”

Așa este, dar la ce bun?

Poate spui: „Frate, la noi în adunare, Duhul Sfânt curge cu adevărat!” Aceasta este bine, dar la ce bun pentru tine, dacă nu ești vasul potrivit ca să fie umplut de El?

Să nu uitați aceasta!

Poate spui: „O, eu sunt sincer!” dar nu uita: și ei erau sinceri. Ei (evreii) și-au părăsit casele și au plecat în pustie punându-și gâtul la mijloc, gata să moară.

Ei au făcut mai mult decât facem noi, dar toate acestea nu au nimic a face cu mântuirea. Gândiți-vă la aceasta!

Biblia spune: „Ei se

Închină degeaba. Totul este degeaba." Să te închini degeaba?

Unde a început totul?

În grădina Eden, cu Cain. El se închina la Dumnezeu la fel ca și Abel, dar închinarea lui era zadarnică. Da, domnule.

Cuvântul spune: „*Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte.*” (Proverbe 16.25).

Cineva spune: „Păi, cum vine asta? Eu m-am pocăit și totuși tu spui că nu sunt în ordine? Părerea mea este că sunt la fel de bun ca oricare altul, pentru că și eu merg la biserică, m-am botezat, am primit binecuvântări din partea Domnului, îmi place să ascult o predică bună, iubesc Cuvântul lui Dumnezeu și îmi face plăcere să-L citesc. Și, aleluia, am prorocii și pot să vorbesc în limbi. După ce am primit toate aceste lucruri și după tot ce am făcut pentru El, spui că este degeaba?”

Eu nu am spus că sunt degeaba, dar este posibil să se întâmple aceasta – să fie degeaba. Depinde de ceea ce ești înlăuntrul tău, căci dacă nu ești născut din nou, atunci totul este într-adevăr degeaba.

Să mai citim ceva: „*Să nu curvim, cum au făcut unii din ei, așa că într-o singură zi au căzut douăzeci și trei de mii.*” (1 Corinteni 10.8).

„*Să nu curvim....*”

aceasta este curvie spirituală.

O, dacă am mai avea timp....Școala duminicală s-a terminat. Deci este vorba de curvie spirituală.

„Să nu ispitim pe Domnul, cum L-au ispitit unii din ei, care au pierit prin șerpi.

Să nu cârțiți cum au cârțit unii din ei care au fost nimiciți de Nimicitorul.” (v. 9-10).

Cârtirile, poftetele,
amestecarea religiei cu lumea – toate acestea duc la lepădare, pentru că Dumnezeu iubește curăția, adevărata curăție.

Azi dimineață mă
gândeam: „Ce poate fi mai dulce în viața unui bărbat atunci când vine acasă obosit și împovărat, decât o soție iubitoare care îl așteaptă la ușă? După ce intră în casă, ea se așează pe genunchii lui, îl mângâie și-l sărută pe obraz, după care îl cuprinde cu brațele în jurul gâtului și-i spune: „Dragule, știi că ești obosit pentru că astăzi ai muncit din greu.” Deci îl consolează.

Ce mângâiere este
pentru el să știe că acel braț care l-a cuprins este numai al lui. Da, numai al lui. Niciodată n-a îmbrățișat un alt bărbat și nici n-a dorit s-o facă, iar sărutarea ei vine dintr-o inimă curată și adevărată, pentru că-l iubește doar pe el.

Un asemenea gând îl
face să tresalte de bucurie și să spună: „O, de fapt nu sunt chiar atât de obosit...” Vedeți? Gestul ei înseamnă ceva pentru voi.

Vreau să vă spun ceva
acum. Dar dacă sărutul de pe obrazul lui este fățarnic? Poate că ea a sărutat și un alt bărbat. Dacă brațele ei au îmbrățișat și alți bărbați și are dorința s-o facă din nou? O, aceasta ar fi prea mult!

Acum priviți. Când

Dumnezeu l-a făcut pe om, Cuvântul spune că „*parte bărbătească și parte femeiască*

i-a făcut.” Apoi, după ce l-a făcut din țărână, a separat cele două părți. Dar înainte ca să facă aceasta, partea femeiască era în om. Priviți prieteni cât de grijuliu a fost Dumnezeu. O, El n-a luat o altă bucată de țărână ca s-o facă pe Eva. Nu, ci pe femeie a creat-o diferit. Ea n-a fost creația originală, ci este un produs secundar. Astfel, Dumnezeu l-a adormit pe om și a luat din el o coastă din care a făcut-o pe femeie. Apoi, a luat duhul feminin din Adam și l-a pus în Eva, așa că cei doi una sunt: trup, suflet și duh – ei sunt una. Sunt o unitate perfectă, sunt una împreună.

Ce simbolizează

aceasta? Din pieptul lui Hristos, Dumnezeu a scos nu un adaos: un metodist, un baptist sau un penticostal, ci a scos-o pe iubita Sa. Da, din inima Lui a fost scoasă mireasa Sa, care este curată și devotată. Ea este curată ca un crin.

Priviți cuvintele

spuse de Solomon în Cântarea cântărilor: „*Vino, iubito, să ne plimbăm prin rodii. Să ne umplem de dragoste.*”

O, când un credincios

adevărat își deschide brațele cu o inimă curată și-L ține pe Hristos, afecțiunea iubitului Hristos merge în pieptul lui, în soția Lui, întocmai cum este dragostea soțului pentru soția sa.

Ce fel de oameni ar

trebui să fim noi? Ne jucăm cumva cu Hristos? Procedăm ca o curvă? Alergăm cumva după lume și după lucrurile ei când ar trebui să fim plini de dragoste și devotament pentru El? Vă puteți imagina așa ceva? O, Doamne!

Ți-ai putea imagina

frate, că soția ta vine și se așează pe genunchii tăi, cu rochia ei înzorzonată cu dantele și cu părul încrețit, te cuprinde cu brațele și-ți spune: „O, John, eu te iubesc...” (fratele Branham imită sărutul), deși tu știi bine că ceva nu este în ordine. Tu nu ai încredere în ea indiferent cât de frumos se poartă și cât de bine se ține. Dacă tu nu poți să ai încredere deplină în ea, înseamnă că ceva nu este în ordine. Aceasta nu este dorința pe care o are un bărbat pentru soția sa.

Gândiți-vă la voi

înșivă, cum vă prostiți împreună cu lumea și cu murdăriile ei, după care veniți, îngenuncheați și spuneți: „O, Doamne Isuse, eu Te iubesc.” Acesta este sărutul fățarnic al lui Iuda. Așa este.

Gândiți-vă la aceste lucruri!

O, poate ai nunta

chiar acum, dar dacă te porți în felul acesta, nu ești o soție adevărată. Vei fi o femeie, dar niciodată o soție adevărată.

La fel este cu tine,

frate. Dacă nu ești un creștin adevărat, nu ești un produs original, născut din Duhul. Dacă nu-L iubești pe Hristos cu tot ce este în tine, totul este degeaba.

Pe mine nu mă

interesează dacă ești frumoasă sau nu – problema este dacă Îl iubești; iar dacă Îl iubești cu adevărat, aceasta se va vedea. Atunci voi doi sunteți una; atunci Hristos și biserica sunt una.

Aceasta nu se poate

realiza printr-o denominațiune, nici prin botez, nici prin senzații. Prin nimic

decât prin adevărata dragoste a lui Dumnezeu, prin care ai fost adus din adâncul inimii Lui, atunci când a fost rănit și astfel prin moartea Lui te-a răscumpărat. Dragostea, sinceritatea și loialitatea ta dovedesc cine ești. Înțelegeți ce vreau să spun?

Pe mine nu m-ar deranja dacă soția mea nu și-ar pieptăna niciodată părul și dacă n-ar purta o rochie frumoasă, ea este oricum soția mea.

Noi suntem creștini

înaintea lui Dumnezeu nu pentru că mergem la cea mai bună biserică, nici pentru că ne permitem să ne îmbrăcăm bine, sau pentru că facem una sau alta. Toate acestea

nu au nici o legătură una cu alta. Noi suntem ceea ce suntem prin virtutea, loialitatea și dragostea lui Hristos. Și aceasta este nașterea din nou.

Deci nu uitați!

„Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, ...

Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă aș face una sau alta...., nu-mi folosește la nimic..” (1 Corinteni 13.1,3).

Ce-i pasă Lui de

toate faptele pe care le faci, dacă nu ai adevărata loialitate și dragoste în inima ta! Gândiți-vă dacă vreți.

Aceasta este o

adunare de școală duminicală, iar ceea ce v-am spus este o lecție pentru voi.

Lăsați ca Hristos să ocupe primul loc în inima voastră; așa cum o soție adevărată îl pune pe soțul ei pe primul loc în inima ei. Ea nu permite nici unui alt braț să o cuprindă; ea nu admite sărutul nici unui bărbat, indiferent cât de seducător ar fi. Ea are o singură dorință și aceea este pentru soțul ei. Așa este.

Nu contează cât de frumoși sunt ceilalți bărbați. Nu, domnule! Ea îl iubește doar pe soțul ei, iar el numai pe ea. Toate sărutările și virtuțile ei sunt rezervate doar pentru soțul ei; numai pentru el. Înțelegeți ce vreau să spun?

Dar ce faceți voi?

După ce dați totul lumii, veniți și spuneți: „Aleluia! Am făcut asta și cealaltă, așa că știu că-L am!”

Dă-mi voie să-ți spun

însă ceva, frate! Hristos respectă virtutea, așa că: „Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, chiar dacă aș vorbi în limbi cerești, chiar dacă mi-ar curge sânge din mâini, chiar dacă aș dansa și aș striga în Duhul, chiar dacă aș mânca Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă L-aș iubi, chiar dacă aș bea din aceeași stâncă duhovnicească ca și ceilalți și aș vărsa lacrimi de crocodil, dacă nu posed adevărata virtute creștină, Hristos nu este în mine și ca urmare nu sunt decât un chimval zăngănitor. Pavel a avertizat biserica cu privire la acest pericol, și la fel fac eu acum, pentru că într-o zi va trebui să răspund pentru tot ce v-am spus și pentru tot ceea ce am lăsat nespus. De aceea nu vreau ca sângele vostru să fie găsit asupra mea. Indiferent cât ești de loial în toate lucrurile pe care le faci, dacă nu-l ești loial lui Hristos, totul este degeaba.”

Amintiți-vă aceasta

în timp ce ne rugăm

Binecuvântatule Tată

ceresc, venim la Tine ca să-Ți mărturisim toate greșelile noastre. O, fii îndurător față de noi! Uită-te în adâncul inimilor noastre și ajută-ne să ne examinăm fiecare, chiar în clipa aceasta. Noi vom intra în săptămâna Paștilor, când vom sărbători învierea. Poate că în anul acesta, eu am fost credincios bisericii, am luat cina, am strigat în Duhul și am făcut multe alte lucruri de felul acesta, dar o, Dumnezeule, privește Tu în inima mea. Eu vorbesc pentru mine. Privește în inima mea și în inimile acestor oameni și cercetează-ne. Dacă mai este ceva greșit în ele, ceva care ocupă locul ce-l revine lui Hristos, scoate-l Tu afară. O, noi nu vrem să fim lepădați chiar acum, în timpul bătăliei; nu vrem să devenim dușmanii Lui. Corectează-ne inimile prin Duhul Sfânt și ajută-ne să vedem dacă este vreun lucru rău în noi. Dacă este ceva, îndepărtează-l,

Tată! Noi punem totul la altar. Dacă este idolatrie, mânie, indiferență sau neglijență, sau orice altceva: ceartă, ură, etc., ia-le chiar în clipa aceasta de la mine, o, Dumnezeule! Fă ca la trezirea care urmează, să fim plini de farmecul Tău, Doamne! Acum Te rugăm să ne dai adevăratul Duh în inimile noastre

și fă să fie ancorat acolo pentru veșnicie. Pe cei căsătoriți, ajută-ne să ne examinăm ca să vedem cum ne purtăm cu soțiile noastre, cât de sinceri suntem față de ele, și cât de sincere sunt ele față de noi.

O, Tu vezi dragostea

noastră, părtașia noastră, gândurile și intențiile noastre, inimile noastre care doresc să-Ți slujească Ție.

Acordă-ne aceasta, Doamne.

Ține-ne inimile atât

de legate de Tine, încât lucrurile lumii să nu mai aibă nici o influență și putere asupra noastră. Ascultă-ne acum și binecuvântează partea a doua a serviciului, căci Te rugăm în Numele Domnului Isus Hristos. Amin.

Dumnezeu să vă

binecuvânteze. Vă cer scuze pentru că v-am furat câteva minute după încheierea

școlii duminicale. Rugămintea mea este ca Dumnezeu să vă binecuvânteze. Tot ce am citit din cuvintele lui Pavel, sunt un exemplu pentru noi.

Să nu uitați prieteni. Cum v-ați simți dacă ați ști că soția care te sărută și-ți spune că te iubește, este de fapt o trădătoare? Gândiți-vă și studiați puțin.

Tu poți veni la Dumnezeu și să fii totuși un trădător. Să nu faceți așa ceva, prieteni. Fiți sinceri și nu vă luați după senzații.

Nu trebuie să vă luați după altceva când întregul cer este plin de dragostea lui Dumnezeu. De ce să luăm un înlocuitor când avem originalul? Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze în continuare.

Cedez serviciul fratelui Neville, păstorul nostru.

- Amin -